

ฟ้าไม่ได้ ลิขิต

ไม่ยอมแน่ ถ้าต้องแต่งงานแบบคลุมถุงชน
เธอขอเป็นคนลิขิตชีวิตตัวเอง

ทัศนีย์ สีทอง

ฟ้าไม่ได้ลิขิต

ทัศนีย์ สีทอง

เรื่องย่อ

ชีวิตของ **จิยามกร** ต้องเปลี่ยนไป เมื่อรู้ว่าพ่อกำลังจะแต่งงานใหม่กับผู้หญิงที่หวังเข้ามาสุขสมบัติ เธอจึงขัดขวางทุกวิถีทาง แต่เมื่อพ่อของเธอได้พบกับคนรักเก่าซึ่งเป็นแม่แท้ๆ ของจิยามกรอีกครั้ง หลังจากที่ถูกบังคับให้ต้องเลิกกันไปตั้งแต่จิยามกรยังไม่เกิด จนทำให้ทั้งคู่ต้องทนทุกข์ทรมานกับชีวิตที่ไม่อาจลิขิตเองได้ แต่การพบกันครั้งนี้ทำให้ความรักที่ถูกเก็บกดมานานในส่วนลึกของหัวใจปะทุขึ้นอีกครั้ง การแต่งงานนั้นจึงล้มเลิกไป

หากแต่ก็เกิดปัญหาใหม่ขึ้นมา คือพ่อต้องการให้จิยามกรแต่งงานกับลูกชายเพื่อนพ่อ เธอจึงต้องไปขอให้ **ราม** ปลอมตัวเป็นแฟนของเธอ เพื่อล้มเลิกงานแต่งงานครั้งนี้ เพราะเธอต้องการที่จะลิขิตชีวิตของตัวเอง ไม่ใช่ปล่อยให้โชคชะตาพาไป แล้วอ้างว่าเป็นลิขิตจากฟ้าที่ทำให้เราต้องทนทุกข์ทรมานอย่างไม่มีทางเลี่ยงได้

แล้วพวกเขาจะสามารถลิขิตชีวิตตัวเองได้จริงๆ หรือไม่
ชีวิตของเรานี้ ใครเป็นผู้กำหนดกันแน่

ฟ้าไม่ได้ลิขิต ผลิตโดย Peony Publishing สำนักพิมพ์ใน
เครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ
10170 โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4148, 9264, 4837

โทร.สำรอง 0 -2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111

E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม
พ.ศ.2558) ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลง
เป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและ
วิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต เลขมาตรฐานสากลประจำ
หนังสือ 978-616-18-4067-9

คำนำสำนักพิมพ์

ความสุข ความทุกข์ที่เกิดขึ้นในชีวิตเรา นี้ เกิดจากอะไร
กันแน่...

หลายคนเชื่อว่า ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรา ฟ้าได้ลิขิตมาแล้ว
ให้เป็นเช่นนั้น แต่มันเป็นแบบนี้จริงๆ หรือ

คำถามนี้คงยากที่จะตอบได้

เช่นเดียวกับ **จิยามร** ที่ตัดสินใจเลือกเส้นทางชีวิตรักของ
ตัวเอง แม้จะต้องทำเรื่องแปลกๆ อย่างการขอให้ **ราม** มาช่วย
ปลอมตัวเป็นคนรัก เพื่อหลีกเลี่ยงงานแต่งงานที่พ่อของเธอ
กำหนดไว้ แต่นั่นก็คือความพยายามที่จะลิขิตชีวิตของเธอเอง

หากแต่สุดท้าย ความรักปลอมๆ นั้นก็ได้กลายเป็น
ความรักแท้ คู่รักที่ตอนแรกตั้งใจแสดงละครตบตา
กลับกลายเป็นคู่รักจริงๆ นั่นเป็นฝีมือของคนสองคน หรือ
พรหมลิขิตที่พามาให้เจอกัน

เอาเป็นว่า...เราอยากให้คุณลองอ่านนิยายเรื่องนี้ดู
นอกจากคุณจะได้ลุ้นไปกับความรักของเหล่าตัวละครในเรื่อง
แล้ว คุณอาจได้คำตอบกับตัวเองว่า ตกลงแล้วชีวิตของคุณ

คุณลิขิต หรือฟ้าลิขิตกันแน่

ขอให้คุณสนุกกับนิยาย ฟ้าไม่ได้ลิขิต นะคะ

Peony Publishing

ฟ้าไม่ได้ลิขิต

ด้วยความคิดถึง

ทัศนีย์ เกิดที่อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อครั้งเรียนจบมัธยมก็เข้ามายังกรุงเทพฯ เพื่อหาทางเรียนต่อทางด้านครู โดยตั้งใจว่าจะหางานทำพร้อมกันด้วย ระหว่างที่มาอยู่ในกรุงเทพฯ ทัศนีย์เคยมีสิ่งใฝ่ฝันอย่างหนึ่งว่าเธออยากจะเป็นนักเขียนนิยาย ตามที่เธออ่านนิยายจากนิตยสารต่างๆ อยู่ประจำ

ดังนั้นจึงมีแรงจูงใจตามที่ใฝ่ฝัน เธอเริ่มเขียนเรื่องสั้นลองเสียงส่งยังนิตยสารต่างๆ ที่มีมากมายหลายสำนักพิมพ์ บางครั้งก็สมหวัง บางครั้งก็พลาดผิดหวัง แต่เธอก็มุ่งมั่นจนสุดท้ายเธอก็ทำสำเร็จสมใจปรารถนา เธอได้เป็นนักเขียนอาชีพ งานของเธอได้รับการต้อนรับจากนิตยสารหลายแห่งหลายนามปากกา

ท่ามกลางเวลาที่งานรุ่งเรืองก้าวหน้า เธอต้องเสียชีวิตอย่างกะทันหัน จำต้องทิ้งงานที่สุดแสนรักด้วยวัยเพียงห้าสิบห้าปีเท่านั้น

แม้เธอจะจากไป แต่เธอก็ยังมีนิยายดีๆ หลายร้อยเรื่อง
หลายนามปากกาอยู่กับท่านแฟนผู้อ่านตลอดกาล

รัตติกรณ์และครอบครัว

CTDaisy.com

บทที่ 1

“แดง...แดง...เปิดประตูเดี๋ยวนี้” เสียงนั้นสั้นและเกรี้ยวกราด ด้วยโกรธสุดระงับ บ่งบอกให้หญิงสาวรู้ว่าพ่ออารมณ์ไม่ดีมากกว่าทุกครั้งที่หงุดหงิดกับเธอ ไหล่ของหญิงสาวไหวเล็กน้อย เบ้าปากเอามือไพล่หลังยื่นเฉย

‘ช่วยไม่ได้นี่...อยู่ๆ ก็เอาผู้หญิงหน้าตาเค็มย้งน้ำทะเลมาแนะนำ...’ จมูกย่นเล็กน้อย เมื่อคิด หายใจค่อนข้างแรง รู้สึกคัดจมูกขึ้นมากับการกระทำของพ่อ

“เปิดประตูเดี๋ยวนี้...ฉันบอกให้เปิด...” สุ่มเสียงพ่อโกรธจนสั้น...หากแต่หญิงสาวก็ยังไม่ยิน หากเมื่อพ่อทุบประตูแรงขึ้น...ก็เกิดความสงสัย

‘หากพ่อเกิดโกรธจนช็อก...คงจะบาปไม่น้อยเลยละ’ คิดแล้วก็ยังยืนนิ่งอยู่ตรงประตู แต่เมื่อเสียงทุบแรงรัวขึ้นก็กลัว พ่อจะเจ็บ เธอรู้ว่าพ่อโกรธเธอตั้งแต่เรียกและแนะนำใครคนหนึ่ง หากเธอไม่ใส่ใจ หญิงสาวก็ตั้งใจเล็กน้อยก่อนจะเปิดประตู พร้อมกับมองภาพของพ่อด้วยประกายตาเรียบสนิท...ไม่แสดงท่าทางว่าโกรธตอบ

ผู้เป็นพ่อมองเธอด้วยดวงตาแข็งกร้าว ร่างสูงใหญ่ดูสง่างาม น่าเคารพ เสียหายที่ใบหน้าชวนมองนั้นไม่เคยยิ้ม เหมือนกับลืมไปแล้วว่าเวลายิ้มเขาทำกันอย่างไร...ทำตัวราวกับโกรธคนทั้งโลก โดยเฉพาะสายตาราวกับไม่เคยไว้ใจใคร

เป็นเรื่องแปลก...หากแต่จริง ด้วยเธอเห็นภาพของพ่อแบบนี้มาตลอด ไม่ว่าจะก่อนเดินทางไปเรียนต่อหรือว่ากลับมาก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง วันๆ จะไม่พูด หากไม่จำเป็น แค่วันนี้กลับตั้งใจจะพูด และก็ยาวนานเสียด้วย และดูจะใช้ความอดทนไม่น้อยทีเดียวกับการที่มาอยู่หน้าประตูห้องของเธอ

“แกเป็นอะไร...ทำไมต้องทำแบบนี้...”

“แต่งไม่ได้ทำอะไรนี่คะ” หญิงสาวเถียงเบาๆ ท่าทางของเธอไม่เคยบอกว่าจะจ้านนต่อคำพูดของพ่อ

“นี่ขนาดนี้แล้ว แกยังบอกออกมาได้ว่า...แกไม่ได้ทำให้ตายเถอะ ฉันเลี้ยงแกให้เติบโตมา ยอมเหน็ดเหนื่อยกับแกทุกอย่างเพื่อให้แกอยู่ในสังคมที่ดีพร้อม แต่แกกลับไม่เคยเห็นความดีของฉัน” ดวงตาของพ่อขุ่นจัด

ใบหน้าของ *จิยาวภา* เผือดซีด แต่ก็ยังเยอหยิ่ง คอระหง

เชิดตรง เหลือบตามองหน้าพ่อ ‘เธอไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย
ทำไมจะต้องโกรธได้มากมายขนาดนี้...ทำราวกับเธอไปฆ่าใคร
เขามารั้งนั่นแหละ’ บอกในใจกับตัวเอง แต่ก็ยังจ้องหน้าผู้เป็นพ่อ
นิ่ง

“ไม่ยกมือไหว้ ฉันก็พออภัย...หากแต่แกสะบัดก้น เดินหนี
มาเฉยๆ แถมยังปิดประตูใส่หน้าอีกโครม มันทำให้ฉันเหลืออด
จริงๆ”

“ห้องของแดงอยู่ต้งบนนี้ ไม่ได้ปิดประตูใส่หน้าใคร
สักหน่อย ทำไมหนูดีจึงคะพ้อ ที่ได้ยิน”

“ยังเถียงอีก...เสียดาย เรียนมากี่สูง ไม่น่าจะมีนิสัยไพร่
แบบนี้เลย”

“พ่อ!” จิยากรซอกไปกับคำของพ่อที่ดำเธอได้เจ็บปวด
ที่สุด

“ฉันพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้แกอยู่ในสังคม อบรมบ่ม
นิสัยให้แกเป็นผู้ดี ทำไมถึงไม่ชอบเป็น อยากเป็นไพร่มากหรือ
ไง”

จิยากรเชิดหน้าขึ้น น้ำตาคลอ เธอเหลือบตามองหน้าของ
พ่อแวบเดียว ท่าทางของพ่อเหมือนกับถูกกดดันอย่างรุนแรง

ตาของพ่อดูน่ากลัว

“ฉันสั่งสอนแก ทำไมถึงไม่จำ ทำตัวแหวกออกนอกคำสั่งสอนแบบนี้จะให้ฉันทำอย่างไรกับแก”

หญิงสาวเงยบ...ไม่อยากจะตอบโต้ แม้ภายในใจอยากจะเถียงว่า ก็เพราะเธอไม่มีแม่มาคอยสั่งสอน นิสสัยก็เป็นแบบนี้ละ...จะให้หวานเป็นน้ำตาลคงจะไม่ได้ แต่เธอก็ไม่ได้พูดหรือเถียงออกไป ไม่อย่างนั้นพ่อคงจะเดินได้โดยไม่ต้องมีดนตรีประกอบ

“นี่ ฉันถามแก...ทำไมถึงไม่ตอบ” น้ำเสียงของพ่อกระด้างบอกถึงความโกรธ เธอเหลือบตามองหน้าพ่อ ใจคอเริ่มฝ่อ

“หึ...ทำท่าเข้า ท่าทางยโส เหมือนแม่แกไม่มีผิด”

“พ่อ!” จิยากรร้องเสียงดัง ขอบตาร้อน พ่อโกรธหรือเกรี้ยวกราดครั้งใดก็ไม่เคยพูดถึงแม่...หากวันนี้พ่อด่าเลยไปถึงแม่ทำไมพ่อจะต้องด่าแม่...ถามใจตัวเอง ตาจ้องพ่อนิ่ง

แววของพอนั้นดูร้ายราน หากแต่แววตาของเธอยังสงบนิ่ง และก็สามารถทำให้เสียงของพ่ออ่อนลงไปได้โดยไม่น่าเชื่อ

“แกคิดว่าแกรำเรียนจบมาสูงแล้ว ถึงยโส อวดดีกับฉัน...”

“พ่อคิดไปเองทั้งนั้น” กลั่นใจเถียง ตายังจ้องหน้าพ่อเกือบจะไม่กะพริบ

“ไม่หรอก ฉันไม่ได้คิดไปเอง แยกใส...อวดดี ไม่ฟังใคร...
แม่แต่พ่อของแก” เสียงนั้นสั้นเครือ เต็มไปด้วยความน้อยใจ
และมากมายด้วยความรู้สึกที่ประดังกันเข้ามาเต็มหัวใจ

“พ่อคะ” เรียกเสียงแผ่วเบา

“แกคิดว่าแกได้ทุนเรียนที่เมืองนอก แล้วฉันไม่ต้องส่งเสีย
อะไรเลยใช่ไหม”

“พ่อ แต่งบอกแล้วว่าแต่งไม่เคยคิดแบบนั้น แต่งรู้ว่าพ่อ
เหนื่อยมากแค่ไหนกับการส่งเสียแต่ง”

“แกรู้” ถ้ามเสียงหยั่น ตาวาว

หญิงสาวทำท่าที่ยากจะบรรยาย เกือบจะสิ้นความอดทน
กับท่าทางของพ่อหากก็พยายามอดทน...

“คะ...แต่งรู้ว่าพ่อเหนื่อยมาก”

“หากแกรู้ แกจะไม่ทำแบบนี้ จะไม่ทำให้ฉันเสียใจ”

“แต่งไม่ได้ทำอะไรให้พ่อเสียใจสักหน่อย”

“แกสะบัดก้นใส่หน้าเพื่อนของฉันแบบนั้น แกยังบอกว่า
แกไม่ได้ทำอะไร ดีจริงนะ ลูกสาวของฉัน”

ตาของหญิงสาววาววับขึ้นมาทันที ตัวแข็ง “แต่งรับไม่ได้
หากพ่อจะแต่งงานใหม่กับผู้หญิงคนนั้น” โพล่งออกไปดังๆ

ตาายังจ้องหน้าของพ่อนี่

“ทำไมล่ะ...ในเมื่อแกโตแล้ว ยังไม่ได้ทำงานก็จริง แต่แกก็เป็นผู้ใหญ่ แกดูแลตัวเองได้ แล้วทำไมฉันอยากจะทำอะไรบ้างถึงทำไม่ได้”

ตาของจิตยากรเบิกค้ำาง “พ่อจะแต่งงานใหม่ จริงหรือ”
ตาเข้มคมกริบมีแววฉงน...

อำนาจ เมินหน้าไปนิดหนึ่ง ก่อนจะพยักหน้า “ฉันคิดว่ามันน่าจะถึงเวลาเสียที ฉันเบื่อการอยู่คนเดียว” เสียงนั้นเบา
แสนเบา...บอกถึงความเหนื่อยล้าเต็มทน

“พ่อเหมือนกับไม่มีหัวใจ แล้วทำไม...พ่อไปรักผู้หญิงคน
นั้นได้ยังไงกันคะ”

คำถามของลูกสาวทำให้ตาของอำนาจจ้องนิ่งไปที่ใบหน้า
งดงามของลูกสาวคนเดียว...

“แกรู้ได้ยังไงว่าฉันไม่มีหัวใจ” ถามเสียงฉุนๆ

“ตลอดเวลาพ่อไม่เคยมองใคร...”

“เพราะแกยังเรียนอยู่ แต่ตอนนี้แกจบแล้ว...ฉันก็สมควรที่
จะมีเพื่อนสักคน”

“ก็ไหนคุณปู่บอกกับแดงว่าพ่อรักแม่มาก แล้วทำไม...เอ๋อ...”

“หยุดพูดนะ...!” เสียงนั้นตวาดลั่น

จิตยากรตกใจกับท่าทางของพ่อ

“แกหยุดพูดถึงแม่ของแกกับฉัน” เสียงนั้นสูง ตาวาววับ
จัดจ๋า ด้วยแรงโทสะที่กำลังพุ่งอย่างรุนแรง

น้ำตาของจิตยากรเริ่มขึ้นมา น้อยใจพ่อจนอยากจะสะอื้น
“ทำไมแดงจะพูดถึงแม่ไม่ได้ พ่อบอกกับแดงสิคะว่าแม่ของแดง
อยู่ที่ไหน แล้วทำไมพ่อกับแม่ถึงเลิกกัน”

ใบหน้าของพ่อเผือดซีด ริมฝีปากแห้งผาก...ตาเบิกกว้าง
ค้ำจ้องกับช็อกไปกับคำพูดของลูกสาว

“แดงอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของพ่อกับแม่”
เสียงของลูกสาวแทรกเข้ามาในโสตประสาทของชายที่ยืนเนื้อ
ตัวแข็งราวกับก้อนหิน คำถามของลูกเหมือนกับน้ำแข็งก้อน
มหึมาตกลงมากดบนเนื้อตัวให้เย็นชืดและแข็งไปจนขยับเขยื้อน
ไม่ได้

“แกจะรู้ไปทำไม...” เสียงของพ่อเยือกเย็นราวกับ
ความร้อนระอุเมื่อครู่ได้หายไปหมดสิ้น

หากแต่เปล่าเลย มันยังเร่าร้อนเหมือนกับเพลิงสุ่มรมอยู่

ตลอดเวลา เพียงแต่ว่าเย็นลงไปบ้างเท่านั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา ลูกสาวคนเดียวไม่เคยถามถึงแม่...และเขาเองก็ไม่เคยบอกหรือพูดอะไรให้ลูกรับรู้...ถึงผู้หญิงที่เขาคิดว่าเธอตายไปจากหัวใจแล้ว จริงหรือที่เขาคิดว่าเธอผู้นั้นตายไปจากหัวใจ...
เฝ้าถามหัวใจตนเองมาตลอด แต่คำตอบ...ก็ไม่มี

“แต่งอยากรู้ อย่างน้อยแต่งเป็นลูกพ่อกับแม่...แต่งมีสิทธิ์”

ดวงตาของผู้เป็นพ่อหลบเมิน ไม่สบกับสายตาของลูกสาว

“ว่าไงคะ” เสียงนั้นเข้มจัด

“แกลืมนะให้หมด เรื่องแม่ของแก ฉันไม่มีอะไรจะบอก”
ยิ่งพูดก็ยิ่งปวดร้าวขมขึ้นหัวใจราวกับถูกของแข็งมากระแทกให้
บาดเจ็บมากขึ้น

“พ่อคะ...”

“ไม่ต้องถาม...แกจำเอาไว้ด้วยแต่ง ฉันจะบอกกับแกก็คือ
แกคือสิทธิ์ของฉัน...ฉันกับปู่ของแกเป็นคนดูแลและเลี้ยงแกมา
ชีวิตของแกคือสมบัติของฉัน...และมันคือหน้าที่ที่ฉันจะต้อง
จัดการดูแลแกให้เดินในกรอบที่ฉันต้องการจะให้แกเดิน”

“พ่อพูดอะไร” จิยาภรรร้อง ตาเบิกกว้างเล็กน้อย แปลก...
พ่อพูดแปลกๆ...สายตาเหมือนกับมีอะไรแฝงเร้นเอาไว้

ฟังแล้วบอกไม่ถูก...

แววตาของอำนาจเข้มขริม “ตอนนี้แกไม่ต้องรู้อะไร
แค่รู้ว่า...ฉันต้องการให้แกยืนอยู่ในสังคมนี้แบบไม่ต้องอับอาย
ใครๆ...ฉันอยากจะดูหน้าหน้าของใครบางคนที่ยืนแกยืนอยู่ได้
อย่างสง่างาม แล้วจะคลั่งไหม”

“พ่อพูดถึงใครคะ” ลูกสาวถาม

“แกไม่ต้องรู้...!” น้ำเสียงนั้นยังเกรี้ยวกราด

“แต่พ่อ...แต่งต้องรู้ พ่อพูดแบบนี้ละ ต้องมีอะไรแฝงลึกๆ
อยู่ในใจของพ่อ...”

นัยน์ตาของอำนาจที่เบือนมาสบกับลูกสาวมีประกาย
ทอแสงจัดจ้า หากใครดูเดี๋ยวก็กลับสงบนิ่ง

“ฉันมีเรื่องมากมายต้องทำ แกไม่ต้องมารับรู้อะไรนักหนา”

เขาตัดบท

“แต่พ่อคะ...แต่ง เอ้อ...เป็นลูกของพ่อ อะไรที่พ่อสมควร
บอก พ่อก็ต้องบอกสิคะ”

“ยังไม่ถึงเวลา” เสียงนั้นดูอ่อนลง ตาจ้องมองหน้าอ่อน
เยาว์สวยใสราวกับเด็กที่เพิ่งจบมัธยม ทำให้ต้องผ่อนลมหายใจ
ยาว ไม่เคยดูต้นขนาดนี้กับลูก หากแต่วันนี้...ลูกสาวของเขา

ก็ทำเกินไป ทำให้เขาารู้สึกอับอาย นี่จิตรราจะคิดอย่างไร
เห็นทีคงจะต้องคุยกันใหม่แล้ว

“แกจำเอาไว้ว่า...ไม่ว่าแกจะพอใจหรือไม่กับการที่ฉันจะ
แต่งงานกับจิตรรา ฉันก็ต้องแต่ง”

“พ่อ”

“ไม่มีใครห้ามฉันได้”

“นั่นสิคะ แต่งเองก็ทราบว่าจะแต่งห้ามพ่อไม่ได้ ก็ดีคะ
ต่อไปแต่งก็จะคิดเหมือนกันว่า...อะไรที่พ่อจะห้ามแต่งได้หรือ
ห้ามไม่ได้”

“แต่งกว่า...!”

“แกต้องรู้ว่าฉันเป็นใคร” เสียงของพ่อดังมาก จนร่างของ
ชายสูงวัยต้องร้องถามขึ้นเมื่อได้ยินคำตอบโต้ของสองพ่อลูก

“มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมต้องเสียงดังแบบนี้”

“คุณพ่อ!”

“เสียงดังไปถึงไหนๆ” พ่อตำหนิและมองหน้าบุตรชาย
ก่อนจะเหลือบมามองหลานสาว จิยาภรสบตากับผู้เป็นปู่
สีหน้ายังเรียบสนิท

“เพราะแม่หลานสาวตัวดีของคุณพ่อสิครับ ทำให้ผมต้อง

เสียงดัง...นิสสัยแย่มาก ทำราวกับไม่มีใครอบรม” เสียงของ
อำนาจเข้ม ตาขุ่น

“ตานาจ แกพูดแบบนี้ไม่ถูกนะ อยู่ๆ ก็มาด่าลูกปาวๆ
หาว่าไม่มีใครอบรม แกด่าฉันนี้...ตัวแกเองมีเวลาดูแลลูกหรือ
เปล่า”

“คุณพ่อ...ผมไม่ได้เจตนาว่าคุณพ่อ” เขารีบละล้าละลัก
พูดกับพ่อ

ดวงตาของชายชรามองค้อน “แล้วมันเรื่องอะไรถึงมาด่า
ลูกว่าเหมือนกับไม่มีใครอบรมนะ” ชายชราถาม

“ก็จะเรื่องอะไร จิตราเธอแะมาหาผม...ผมก็ตั้งใจจะให้
รู้จักกันเอาไว้ แม่หลานสาวตัวดีของคุณพ่อกลับไม่ใส่ใจ
แถมสะบัดท่าทางจงหอง ไหว้ก็ไม่ไหว นั่นผมก็พอจะให้
อภัย...ว่าไปหลงวัฒนธรรมเมืองนอกมา ยกมือไหว้ใครไม่เป็น...
แต่เรื่องกระแทกประตูใส่หน้าจิตรา นี่ ผมรับไม่ได้” ลูกชายฟ้อง

ชายชราเบือนหน้ามาทางหลานสาวที่ยืนอยู่ข้างประตู
เงยบงันไปนาน สายตาของหลานสาวสงบนิ่งเสียดจนเดาไม่ออก

“ว่าไงล่ะแดง” ผู้เป็นปู่ถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“แดงรับไม่ได้ค่ะ คุณปู่ พ่อจะแต่งงานใหม่กับผู้หญิง

คนนั้น...ท่าทางเค็มเป็นเกลือ ร้ายจะตาย ตางี้...น่ากลัวจะตาย
ไป!” เน้นเสียงสูง

“แกรู้ได้ยังไงว่าจิตราร้าย...”

“ตาเธอฟ้องไ้คะ พ่อ...”

“แกเป็นผู้วิเศษมาจากไหนล่ะ ถึงรู้ว่าจิตราเธอร้าย
เธอออกผู้ดี”

“พ่อหลงเธอ”

“หุบปากนะ ฉันแค่ชอบ...ไม่ได้หลง อย่าพูดจาส่งเดช
ฉันไม่ชอบ” พ่อสะบัดเสียงและขัดเคืองใจ...

“แค่ชอบเท่านั้นหรือคะ มิน่า...คุณปู่ถึงบอกว่าพ่อรักแม่”

ชายชราเหลือบตามองหน้าของบุตรชาย เห็นแววตาของ
บุตรชายสลดวบก็รู้สึกสงสาร

“ฉันบอกให้แกหยุด ห้ามพูดถึงแม่แก...!”

“ทำไมคะ ในเมื่อแม่เป็นแม่ของแดง ทำไมแดงจะพูดถึงแม่
ไม่ได้”

“ฉันบอกว่าไม่ให้พูด แกก็ต้องไม่พูด แกเข้าใจที่ฉันพูดไหม
...ยัยแดง” ผู้เป็นพ่อตะโกนใส่หน้า

“พ่อเกลียดแม่หรือคะ” โพล่งออกไป และก็ทำให้ตาของ

อำนาจเบิกค่าง...

“รู้ดี...!”

“เออละ หยุดทะเลาะกัน เรื่องนี้ฉันจะจัดการเอง แกก็ต้อง
เข้าใจลูกเหมือนกันตานาจ ลูกของแกนะกำพร้ามาแต่เล็ก ๆ
มีแกกับฉันเท่านั้น...หากว่าแกแต่งงานใหม่ ลูกแกก็จะเหลือแต่
ฉัน...เจ้าแดงมันก็เหมือนกับเด็กทั่วๆ ไป คือต้องการ
ความอบอุ่น แกต้องมองอะไรให้กว้างหน่อยสิ” เสียงของผู้เป็น
พ่อเตือนสติ อำนาจนั่งอึ้งไปนาน ชายตามองหน้าลูกสาว
คนเดียวก่อนจะหันมาเอ่ยกับพ่อว่า

“ผมตัดสินใจไปแล้ว จะเปลี่ยนได้ยังไง”

“คำพูดแบบนี้ ฉันเชื่อที่จะฟัง แกมันดีอ...ก็เพราะแบบนี้
ละถึงเจ็บปางตายอยู่นี่ไง ไปๆ มาๆ ก็ลงกับลูก...มันจะถูกหรือ”

“คุณพ่อ” เสียงของอำนาจต่ำ แววดตาเจ็บปวด เหลือบตา
มองหน้าผู้เป็นพ่อก่อนจะก้าวฉับๆ จากไป สมอของเข
เหมือนกับลูกของหนักๆ หล่นลงมากระแทกอย่างแรง มินงไป
หมด...

รอยแผลรากับถูกกระชากให้ปากแผลกว้างขึ้น หากเป็น
แบบนี้ เมื่อไหร่รอยแผลนี้จะลบไปจากหัวใจของเขา...

บทที่ 2

คุณวิทย์ถอนใจ เหลือบตามองหน้าของหลานสาวที่ถอย
หลังไปทรุดนั่งที่เก้าอี้หน้าตาบูดบึ้ง หากแต่แววตาอ้างว้าง
เหลือจะเอ่ย...เธอเหลือบตามองหน้าผู้เป็นปู่ น้ำตาเริ่มขึ้นมามาก
กลิ้งอยู่ในดวงตา เมื่อผู้เป็นปู่ยิ้มให้

“แดง” เสียงเรียกนั้นอ่อนโยน เธอสบตากับท่านหนึ่ง...

คุณวิทย์นั่งงัน ด้วยครั้งแรกท่านคิดว่าจะเห็นน้ำตาของ
หลานสาว และเห็นหลานสาวคนเดียวเต็มร่ำด้วยความซัดใจ
ที่ผู้เป็นพ่อจะแต่งงานใหม่

ความรู้สึกที่เป็นปู่ และดูแลหลานสาวมาตลอดเวลา
ความสงสารเวทนาดันกันอยู่แน่นอก

“อย่าเสียใจไปเลยนะลูก”

จियाภรสายหน้าไปมา

“แดงไม่ได้เสียใจ” คำนั้นลอดออกมาจากริมฝีปากบาง
เฉียบของหลานรัก

สายตาของท่านจ้องมองร่างที่ท่านเลี้ยงมาตั้งแต่เล็ก

ท่านไม่เชื่อหรือกว่าหลานจะไม่น้อยใจเสียใจที่ถูกพ่อดุแบบนี้
ก็คนไม่เคยถูกดุรุนแรงแบบนี้ เจ้านางมันรักยิ่งกับแก้วตาดวงใจ
ผิดแต่ว่า...ไม่เคยบอกลูก หรือยิ้มกับลูก เจ้านางก็บ้าอะไร
ขึ้นมาก็ไม่รู้...แค่นี้ก็กลัวว่าลูกจะซ้ำชอกไม่พอหรือไร
ถึงได้พยายามสร้างเรื่องทำร้ายใจลูกแบบนี้ คุณวิทย์ค่อนข้าง
ลูกชายคนเดียวอยู่ในใจ

“อย่าไปเคืองพ่อเขาเลยนะ...แต่ ปู่ว่าพ่อเขาเครียดกับ
งานมากเกินไป หรือเรื่องอะไรก็ร้อยแปดที่ไม่ปล่อยวาง
มันก็เลยจะทำให้พ่อของแดงจะบ้า...!”

“พ่อไม่ได้บ้า หากพ่อจะแต่งงานใหม่ ก็ปู่เคยบอกกับแดง
ว่าพ่อรักแม่มาก...จนจะเป็นบ้าเป็นหลัง แล้วทำไมพ่อถึงจะ
แต่งงานใหม่” เสียงถามนั้นเน้นหนัก ตาเข้มจ้องหน้าผู้เป็นปู่
เต็มไปด้วยแววสงสัย

“นั่นสิ เดี่ยวนี้ปู่ก็ดูมันไม่ออก”

หญิงสาวนิ่งเงียบ

“นี่มันยังดีขึ้น...ตอนนั้นมันกินเหล้าจนเมากลิ้งอยู่ในห้อง
ไม่ยอมออกมามองเดือนมองตะวัน หากวันดีคืนดีมันทะเล่
ลูกขึ้นมาเก็บเหล่าทั้งหมดตัว แล้วเงียบขรึมไม่พูดไม่จา

ทำตัวเหมือนกับคนมีโลกส่วนตัวไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร”

จิตภรณ์นั่งฟังปู่เล่าเรื่องราวของพ่อให้รับรู้ ก็เกิดความรู้สึกที่บอกไม่ถูก พ่อคงจะรักแม่มาก จึงมาได้ขนาดหนัก ก็แล้วทำไมจะแต่งงานใหม่ แปลก! จิตภรณ์คิด...

“ต่อไปนะลูก...หากผู้หญิงของพ่อเขามา ก็เลี้ยงหลบไปซะ หากไม่ชอบก็ไม่ต้องแสดงอาการชัดเจนแบบนี้ พ่อเขาจะโกรธเอาอีก”

หญิงสาวสบตากับผู้เป็นปู่ “ปู่ไม่ว่าพ่อหรือ...หากพ่อจะแต่งงานใหม่” ยังข้องใจ

ชายชราไม่ตอบ หากแต่ยกมือชี้เส้นผมหลานสาวเบาๆ “เรื่องนี้ปู่ก็คงจะตอบแต่งไม่ได้ ก็คอยดูต่อไปสิลูก”

หลานสาวพยักหน้า...หัวใจยังท้อแท้ ตามองร่างสูงใหญ่ของผู้เป็นปู่ที่ค่อนข้างจะผอม เดินออกไปจากห้อง

ดวงตาที่หริ่งเล็กน้อย...หัวใจที่บริสุทธิ์ผุดผ่องของหญิงสาวเริ่มมีริ้วรอยมัวหมองและก็เริ่มจะมากขึ้น อาการต่อต้านเกาะกินอยู่ในใจลึกๆ รอวันที่จะระเบิดเปรี้ยงปร้างออกมาได้อีกทุกเมื่อ

ร่างที่ก้าวเข้ามาบอกถึงอารมณ์ที่ไม่ดีสักนิด เมื่อเดินมา
กระแทกตัวลงบนเก้าอี้ ทำให้หญิงผู้นั่งอยู่ก่อนเหลือบตามอง

“เธอเป็นอะไร...”

สีหน้าของผู้ถูกถามไม่ดีนัก กระแทกลมหายใจแรงๆ
ราวกับจะระบายความอัดอั้นที่อยู่ภายในหลุดออกมาเสีย

พทหาย ปิดหน้าจอโทรศัพท์มือถือ และวางไว้บนโต๊ะ

“เปล่าค่ะ จิ...ไม่ได้เป็นอะไร”

“เธอแน่ใจนะว่าไม่ได้เป็นอะไร...”

เสียงถามนั้นขบขัน และก็ทำให้ จิตรา ทำตาค้อนพี่สาวผู้ดี
ของเธออย่างหมั่นไส้ และอดที่จะริษยาในความมีบุญของ
พี่สาวไม่ได้ ดูเถอะ...เกิดมาพี่สาววางท่าเป็นผู้ดีได้ตลอด
ไม่เคยเกรี้ยวกราดอาละวาดกับใคร...อารมณ์นิ่งเหมือนกับ
ไม่ใช่มนุษย์ เธอค่อนแคะ...แต่ก็ไม่เคยกล้าพูดออกมา

“ก็ไปบ้านอำนามา...!” บอกเสียงสะบัดเล็กน้อย และก็
ทำให้พี่สาวเหลือบตามองหน้า

“ทะเลาะกันมาหรือ เสียงไม่ค่อยดีเลยนี่”

น้องสาวเมินหน้าเงยไป

“คบกันมานานแล้ว เมื่อไหร่จะลงเอยเสียทีล่ะ” ถามเสียง

เรื่อย หากแต่ก็ทำให้น้องสาวเพื่อนหน้ามา พี่สาวก้มหน้าลง
พอดี จิตราแบ่ปาก เพื่อนหน้าไปทางทิศอื่นอีกครั้ง

“เธอเป็นอะไร ท่าทางแปลกๆ” พี่สาวบังเอิญเห็นท่าทาง
ผิดปกติของน้องสาว

“จะเป็นอะไรคะ ก็เคื่องลูกสาวของอำนาจนะสิ ความฝัน
ที่ฝันเอาไว้มานาน อยากจะยกเลิกซะทั้งหมด”

“อ้าว!” พี่สาวร้องเสียงตกใจ

“เคื่องจริงๆ นะคะ ความรักที่เคยมีกับอำนาจ จิอยากจะ
ดึงกลับให้หมด เจอแบบนี้แล้วรับไม่ได้จริงๆ” จิตราร้องเสียงสูง

ที่จริงแล้วตัวเธอเองก็เป็นผู้ดีไม่น้อย ด้วยติดมาจากพี่สาว
แต่หากวันนี้เธออยากจะถอดความเป็นผู้ดีทิ้ง และปะทะคารม
กับหญิงสาวหน้าตาสะสวยนั้นเสียสัก ทำไม...เธอผู้นั้นจะต้อง
ทำสายตารังเกียจเธอด้วย...หรือหวงพอ!

“เกิดอะไรขึ้นล่ะ” เพทายถามเสียงอยากรู้ หากน้องสาวนิ่ง

...

“นี่ละที่เขาบอกว่า ให้เลิกการแต่งงานกับพ่อม่ายลูกติด
ได้เป็นดีที่สุด แต่ร้ายอย่างเธอก็คงจะหาผู้ชายอย่างนั้นได้ยาก”

น้องสาวชักทำหน้าไม่ดี แต่ก็ไม่ตอบโต้

“หากเธอรู้ว่าลูกสาวไม่ชอบ ก็ต้องอดทนหน่อย
เขาเป็นคนดี”

“จิกก็ได้ว่าเขาไม่ดี แต่จิกโกรธจริงๆ ที่ท่าทางเขา
เหมือนกับไม่เคยลืมเมียเก่า แล้วจิกจะทนไหวหรือคะ” ถามเสียง
เครือ และก็ทำให้เพทายนิ่งงัน เวทนาน้องสาวเหมือนกัน
แต่เธอก็อยากจะทำให้น้องมีคู่ที่ดี แม้จะต้องใช้ความอดทนอด
กลั้นสูงกว่าปกติ

“หากเธอรักเขาก็ต้องอดทน”

“โอ๊ย จิกไม่ใช่คนใจกว้างเลยสักนิด หากจะต้องไปอยู่กับ
ท่อนไม้ที่ไม่รู้สึกรู้สา หากเป็นอย่างนั้น จิกคงจะหักคอเขาตาย”

สีหน้าของพี่สาวไม่ดีนัก สบตา กับน้องสาวก่อนถาม
“ทำไมเธอจะต้องจริงจังขนาดนั้นด้วย หากเธอคิดว่า
ทำใจยังไม่ได้ ก็อย่าเพิ่งแต่ง” พี่สาวเน้นเสียง จิตราข่มไม่ออก
รอดต่อไป...แล้วอีกเมื่อไหร่จะได้แต่งซะที แก่ลงทุกวัน โอ๊ย...
คิดแล้วมันน่ากลัวจริงๆ ร้องลั่นอก โยนความผิดไปให้ว่าที่
ลูกเลี้ยงรับไปทั้งหมด มีอะไรเกิดขึ้นในใจของเธอ มันน่าจะเป็น
ความเคียดแค้นที่ถูกเหยียดหยาม ดูหมิ่นดูแคลนอะไรทำนอง
นั้น...

ชายหนุ่มที่นั่งหน้าบูตบั้งอยู่ข้างๆ ทำให้ผู้ที่นั่งทนมานาน
ต้องหัวเราะออกมาจนอีกฝ่ายเบือนหน้ามามองหน้า

“หัวเราะอะไร”

“ถามฉันหรือ...” อีกฝ่ายแกล้งยั่ว

“เออสิ”

ยิ่งก่อไฟให้ลูกกระพือได้รวดเร็ว

“ดูมันพูดสิไอ้วุฒิ แค่มันเรียกให้ไปรับที่สนามบินก็ง
เหมือนกับถูกทุบแล้ว เลือกลงมานั่งหน้าบูต” พูดไปหัวเราะไป
ทำให้อีกฝ่ายตาเขียวปัด

“นายหัวเราะหาวิมานอะไรหา...ฉันเกลียดเสียงหัวเราะ
แบบนี้รู้ไหม”

“เกลียด...ตายหะ!” พีรเดช ร้องและก็หัวเราะเสียงดังมาก
ขึ้น

“เฮ้ย...อย่าเพิ่งยั่วมันได้ไหม ถามให้รู้เรื่องก่อน” วุฒิ บอก

“ก็ดูหน้ามันสิ น่าถามตายละ” พีรเดชายังยั่ว

ผู้ถูกค่อนแคะปรายตามอง และก็เมินหน้าไปทิศทางที่มอง
ออกไปนอกรถ

“ดูมันทำท่า...งอนยังกับผู้หญิง หรือว่าไปเรียนเมืองนอก

มา เพื่อนเราก็เปลี่ยนสภาพเป็น...เฮ้ย....หรือว่า”

“ไม่ใช่เว้ย!” ราม สบัดเสียงอย่างฉุนเฉียว

“ไม่เอาน่า ราม...ใจเย็นๆ มีอะไรหรือเปล่าถึงหน้าบึ้งแบบนี้ เล่าให้ฟังบ้างสิ” วุฒิทำท่าทางใจเย็นถามเสียงเรียบ

“ไม่มีอะไร” คนนั่งหน้าบึ้งสบัดเสียงตอบ

“ไม่มีอะไร ทำไมต้องนั่งคอแข็ง แค้นใจหรือที่ผู้หญิงเมืองนอกไม่ยอมมากับนาย” พีรเดชยั่วต่อ

“หุบปากเลยนะ...ไอ้เดช ไม่งั้นเจอดีแน่ๆ”

“อ้าว...เฮ้ย! ทำไมต้องทำท่ายังกับเป็นเรื่องจริงด้วยล่ะ” เพื่อนเกลอกแก้งทำเสียง และก็ทำให้รามเหลือบตามองอีกครั้ง

“มีอะไรก็บอกมาเถอะราม...พวกเราเป็นเพื่อนกันทั้งนั้น ไอ้เดชปากมันไม่ค่อยดีหน่อย แต่ไม่มีอะไรอยู่แล้ว”

“นั่นสิ...เพื่อนฝูงกัน เห็นกลับมาดีใจจะแย่ เลือกทำท่ายังกับถูกเหยียบบอกมางั้นแหละ”

“ใครจะกล้ามาเหยียบบอกฉัน” รามโวย

“เดาเอา เลือกโกรธจริงๆ ไฉนมันนิสัยเสีย พ่อแม่ตามใจจนไม่มีเหตุผลเลย” พีรเดชชักเคืองขึ้นมาบ้าง และก็ทำให้รามชะงัก

“นายพูดอะไรนะ บอกว่าพ่อแม่ฉันตามใจหรือ”

“เออสิ...!” พีรเดชร้องเบาๆ พยักหน้าด้วย หันมองหน้าของวุฒิ ยักคิ้วแผ่ลิบ

“บ้าน่ะสิ” งามเน้นเสียงหนักๆ

“หือ...ไม่ได้ตามใจนายหรือถึงป่น”

“ใช่ ไม่ได้ตามใจ...”

“ไม่จริงมั้ง นายเป็นลูกโทน มีหรือพ่อแม่จะไม่ตามใจอะไรอยากจะได้ก็ได้อยู่แล้ว ฉันรู้...ฉันสองคนสิ เกิดมาไม่ได้คาบซ้อนเงินซ้อนทองมาแบบนาย”

“เพื่อเจ้อ...” งามกระแทกเสียง ตวัดตาซุ่มๆ มองพีรเดช

“เอ...ฉันคิดผิดหรือวะนี่ แปลกจัง...”

“นี่ งาม...ฉันถามจริงๆ เถอะ ทำไมนายไม่บอกทางบ้านว่า นายกลับมาวันนี้ พ่อแม่นายรู้เข้าจะน้อยใจ”

“ฉันเบื่อบ้านง...”

“อะไรวะ ไปตั้งหลายปี แทนที่กลับมาบ้านจะดีใจเลือกบอกว่าเบื่อ” พีรเดชยั่ว ตาเป็นประกายชัน เมื่อเห็นเพื่อนนั่งทำหน้านิ้วคิ้วขมวดชำเลื่องมองและเบ้าปาก

“นายไม่รู้หรือว่า การที่ฉันกลับมาวันนี้่ะ ฉันไม่มีสิทธิ์

ที่จะเลือกทางเดินของตัวเอง”

“อ้าว...แล้วใครจะเลือกให้นายล่ะ”

“พ่อฉันไง...!”

“ก็ดีสิ เกิดมาโคตรมีบุญเลย เงินทองก็ไม่ต้องหาเอง แถมจะเดินพ่อแม่ยังหาทางให้อีกด้วย เป็นฉันนะมีความสุข ตายเลย” พีรเดชบอก และก็หัวเราะชอบใจ

“เดชะก็...อย่าไปยั่วไอ้รามมันนักเลย เห็นท่าทางมันกลุ่ม แล้วก็คิดกันหน่อยสิว่าจะช่วยได้ยังไง”

“ก็ฉันไม่เห็นว่าจะต้องกลุ่มตรงไหน พ่อให้เราเดินทางไหน ก็เดินทางนั้น...จบ ไม่เห็นยาก”

“หากเป็นนายก็คงจะชอบ แต่ฉันไม่ชอบ...นายเข้าใจไหม”

“อู่วะ ก็แล้วทำไมถึงไม่ชอบล่ะ” พีรเดชถาม ตาเข้มจ้องหน้าเพื่อนรัก

“ชีวิตเป็นของฉันนะไว้ย อยุ่ๆ ก็จะมาให้ฉันไปอยู่กับคนนั้น คนนี้...ฉันจะทนได้ยังไง”

“นายหมายความว่าไง”

“ก็หมายความว่า...พ่อฉันหาผู้หญิงให้ฉันแล้วไง โอ๊ย... แค่คิดฉันก็จะบ้าแล้ว นายรู้ไหม”

“บ้า...ทำไมต้องบ้า ดีสิ...พ่อหาให้ นายก็จะไม่ต้องหาไง”

“เฮ้ย...เดชะ ติดตรงที่ไอ้รามมันมีคนรักแล้วนี่ มันก็ต้องกั๊ก
สิ”

“คุณอินนะหรือ”

“เออ...!” วุฒิพยักหน้า

“ไม่เกี่ยวว๊วย ฉันไม่ได้ติดตรงคุณอิน แต่เรื่องนี้จะทำให้ฉัน
กลืนข้าวกลืนน้ำไม่ลงเลย ท้องไส้มันปั่นป่วนไปหมด”

“อ้อ...เหรือ เป็นเอามาก” พีรเดชทำเสียงขบขัน

“นี่นายคิดว่าเรื่องน่าขำมากหรือไง ไอ้เดชะ”

“ใช่...น่าขำมาก นายจะต้องไปเครียดทำไม คู่ครองของ
ลูกนะ ผู้ใหญ่ก็คงจะต้องดูอย่างดีละ”

“อ้วก!” รามทำท่าขย้อน

“ดูมันทำ...” พีรเดชหันไปพยักพเปิดกับวุฒิ

“ฉันไม่ต้องการ นายเข้าใจไหม ต่อให้ดีอย่างไร เลือกสรร
แล้วยังไง ก็ไม่อยากได้ ฉันต้องการหาเอง คนเราต้องอยู่กับ
ทั้งชีวิต จับยึดเยียดแบบนี้ได้ยังไง”

เพื่อนสองคนหันมาสบตากัน

“ฉันขออยู่กับนายก่อน...”

วุฒิสบตากับราม...

“ตามใจสิ ฉันนะโสด...จะอยู่ไปตลอดชีวิตก็ได้ หากนาย
อยากจะอยู่” วุฒิประชด

“นั่นสิ...กับฉันก็ได้นะไว้ใจราม ไม่มีปัญหา รับรอง
ไม่ว่ากัน เหตุผลของนายแม้จะฟังไม่ขึ้นก็เถอะ” พีรเดชบอก
พร้อมกับหัวเราะ

“ทำไม! เหตุผลของฉันขนาดนี้ยังฟังไม่ขึ้นอีกหรือนาย
ลองคิด หากฉันกลับไป ที่บ้านก็จะดีใจยกใหญ่
และก็เตรียมจัดการให้ฉันผูกมัดกับยายประสาทอ่อน
ที่เตรียมเอาไว้ให้ โอ๊ย...ฉันต้องบ้าแน่ๆ”

“ขนาดนั้นเชียว”

“เออ...ฉันต้องบ้า” รามประชด พลังมองหน้าพีรเดช...

“ทำไมไม่กลับบ้าน แล้วก็ขอดูตัวก่อนละ ของแบบนี้ท่านก็
ต้องเข้าใจนายเหมือนกัน”

“ถ้าง่ายยังกับที่นายบอกกับฉันก็ดีสิ”

“ฉันว่าไม่ยาก...หากนายกลับไป แล้วลองต่อเรื่องกับท่านดู
ยิ่งนายเป็นลูกโทนด้วยนะ ไม่ต้องห่วง...รับรองว่าชนะโสดๆ เลย”
พีรเดชออกความเห็น แหวตาจ้องมองรามนิ่ง

“พ่อฉันไม่เหมือนกับคนอื่น คำไหนคำนั้น...ฉันกลัวใจท่าน นายเข้าใจไหม ผู้หญิงคนนั้นต้องรู้ว่าครอบครัวของฉันรวย ถึงได้รีบตอบรับที่จะแต่งงานกับฉัน”

“เฮ้ย...ปากหรือนั่น ผู้หญิงบางคนก็ซื้อด้วยเงินไม่ได้หรอก นะไอ้ราม”

ริมฝีปากของรามกระตุกเล็กน้อย ยิ้มเยาะออกมา “ฉันเชื่อว่ามี...แต่ต้องไม่ใช่ยายตัวดีนั่นแน่ ถ้าฉันไม่ใช่นายราม ลูกของนักธุรกิจดัง จะมีผู้หญิงที่ไหนกระโจนแต่งงานด้วย หากเธอไม่หวังสมบัติของฉัน นายลองคิดซิ ฉันไม่เข้าใจเลย ทำไมคุณพ่อถึงทำแบบนี้...”

“ท่านก็ต้องมีเหตุผลของท่านสิ”

“ฉันเคยนึกฆ่าเพื่อนที่บินกลับมาก่อน บอกจะต้องกลับมาแต่งงาน...กับผู้หญิงที่ทางบ้านหาไว้ให้ ฉันฆ่าทิ้งเลยวะ ที่เพื่อนฉันโง่ชะไม่มีละ แต่เนี่ย...มันเจอกับตัวเอง นายลองคิด แล้วกันว่ามันน่าสมเพชแค่ไหน เกิดมาเป็นลูกผู้ชาย จะมีเมียสักคนก็หาเองไม่ได้ คิดแล้วทำใจไม่ได้จริงๆ วะ”

แววตาของเขาบอกถึงความไม่ชอบใจ “ฉันอยากรู้ว่าเธอ คิดอะไรอยู่ เอ...หรือจะลองไปพบเธอ หากเธอต้องการเงิน

ฉันก็จะฟาดหัวไปสักก้อน แล้วก็ยกเลิกเรื่องบ้าๆ นั่นเสีย”
คำพูดของรามบอกถึงความดูถูกอย่างมาก และก็ทำให้วุฒิกับ
พีรเดชนั่งนิ่ง...

แต่รามก็ยังอารมณ์หงุดหงิดฉุนเฉียว เมื่อซ้ำเลื่องมาทาง
เพื่อนที่นั่งเงียบ จึงสะบัดเสียง

“เงียบทำไม พูดบ้างสิโว้ย”

“ไม่รู้จะพูดอะไร” พีรเดชบอก

“ก็บอกฉันทีสิว่า ฉันจะทำอย่างไรดีไง”

“ก็สิ่งที่นายพูดมาน่ะ มันทำไมได้สักอย่าง ฉันกับไอ้วุฒิไม่เห็นด้วย นายต้องใจเย็นๆ ก่อน บางที...ผู้หญิงคนนั้นอาจจะไม่ได้อยากแต่งงานหรือหมั้นหมายกับนายก็ได้จริงไหม”

“หากเธอไม่รู้ว่าฉันเป็น...บรรพชน ก็อาจจะเป็นไปได้ แต่หากเธอรู้ว่าฉันเป็นทายาทเพียงคนเดียวของบรรพชน เธอคงจะไม่โง่ที่จะปฏิเสธ”

“เออ...นายมันวิเศษคนเดียว” พีรเดชทำเสียงสูงอย่าง
หมั่นไส้

สายตาของรามเริ่มขุ่น “ฉันรู้จักนิสัยผู้หญิงดี อันดับแรก...
เธอจะมองที่เงิน ว่าผู้ชายที่จะมาดูแลเธอ มีเงิน มีชื่อเสียงหรือ

เปล่า เรื่องหน้าตามาที่หลัง” งามดูแคลน

“ดูถูกจับ...” พีรเดชพึมพำอย่างไม่ค่อยชอบใจนัก

“นายเชื่อนันตี เงินน่าจะซื้อได้หมดจริงๆ”

วุฒิชะงักไปนิดหนึ่ง ก่อนจะพูดเสียงเรียบ “นายอย่าคิดอย่างนั้นเลย...งาม เงินน่าจะจ่ายยิ่งใหญ่ แต่ซื้ออะไรได้ไม่หมดทุกอย่างหรอก...”

“ก็ใช่ อาจจะไม่ทุกอย่าง เรื่องความแก่ ความเจ็บ ความตาย อาจซื้อไม่ได้ แต่สำหรับผู้หญิงกับเงินมันเป็นของคู่กัน”

“นายนี่ปากเหลือรับจริงๆ”

“ช่วยไม่ได้นี่หว่า อยู่ๆ พ่อกับแม่ก็จะให้ฉันทำอะไรก็ไม่รู้ โธ่...เครียด”

“งั้นนายไปบ้านฉันก่อนไหม ไม่ต้องไปอยู่คอนโดของไอ้วุฒิมันหรอก”

“อยู่กับใครก็ได้...” งามบอก และพีรเดชก็พยักหน้า “ไปอยู่กับฉันสะดวกดี”

“ตกลง ฉันอยู่กับนาย...” งามโพล่งออกไป

“สรุปคือนายจะไม่กลับบ้าน...” วุฒิตามย้ำอีกครั้ง

“ยังไม่อยากจะกลับ อยู่ไปสักพัก อาจจะมีความคิดอะไรดีขึ้น”

“ตามใจ...” พีรเดชบอกและก็หันมาสบตากับวุฒิ

“งั้นแวะหาอะไรกินก่อน...”

“อืม ก็ได้...” วุฒิเป็นคนขับรถพัยกหน้า

“จะกินอะไรดีวะ”

“อะไรก็ได้...ให้มันอิ่มแล้วกัน ฉันกินอะไรไม่ลง ยิ่งตอนเครื่องใกล้จะลงก็ยิ่งกินไม่ลงใหญ่...” รามบอกความจริงให้เพื่อนหนุ่มทั้งสองรับรู้ ก่อนถอนหายใจยาวและไม่พูดอะไรอีก... แล้วแต่เพื่อนจะพาไปที่ใด

บทที่ 3

“ทางนี้เลย...แดง” เสียงหวานๆ ของเพื่อนดั่งขึ้นไม่ห่าง จิยาภรหันไปยิ้มก่อนจะเดินตรงไปยังโต๊ะของเพื่อนสาวทั้งสอง

“ทำอะไรอยู่ นะ รอดั่งนาน...” จามรี ร้องพร้อมกับค้อนใส่อย่างไม่จริงจัง

“ฉันทขอโทษ!”

“เธอมาทำอะไรอยู่ล่ะ” จามรียื่นหน้าถามอีก แปลกใจที่เห็นเพื่อนหน้าตาเศร้าๆ ตาก็ดูไม่รู้ว่าเรื่องแจ่มใส

“ทะเลาะกับพ่อ”

“อะไรนะ...!” เพื่อนทั้งสองอุทานเกือบจะพร้อมกัน ตาจ้องจับที่ใบหน้าสวยใสของจิยาภร ดวงตาเบิกกว้างของจามรีหรีเล็กน้อย

“เธอนี่นะ...ทะเลาะกับพ่อ”

“ใช่สิ!” จิยาภรพยักหน้ารับ

“คนอื่นตั้งเยอะ ทำไมถึงไม่ไปทะเลาะด้วย ทะเลาะไปทะเลาะกับพ่อ”

“อ้าว...นี่ยายจาม ก็คนอื่นเขาไม่มาทะเลาะกับฉันนี่ เธอรู้ไหมว่าตั้งแต่ฉันกลับมาถึงบ้าน ฉันปั่นป่วนไปหมด”

“เป็นอะไรอะ ที่ว่าปั่นป่วนนะ”

จามรียังไม่ยอมหยุด เคยอธิบายเพื่อน...ที่เกิดมาช่างมีพร้อมทุกอย่างแม้จะขาดแม่ แต่ครอบครัวของเพื่อนรัก ก็ดูไม่น่าจะมีปัญหาอะไร

“พ่อฉันไง...ทำให้ฉันปั่นป่วน ปวดหัว...”

“พ่อเธอนะนะ...” จามรียังย้ำถาม

“ใช่...พ่ออยากจะเป็นหนุ่มอีกคน ฉันไม่เห็นด้วย และก็ไม่มียอม...”

“เป็นหนุ่ม...!” เพื่อนอีกคนพิมพ์

“เป็นหนุ่ม...ฉันหมายถึงว่า พ่อจะแต่งงานใหม่...”

“อ้าว...ก็ดีสิ” จามรีโพล่งออกไป ทำให้จิราภรหันขวับมาจ้องหน้า

“เธอดี...บ้าหรือเปล่าจาม” เสียงของหญิงสาวที่ชักจูง

“อ้าว...ทำไมล่ะ เธอโตแล้วนะ ยังจะหวงพ่ออีกหรือไงอะ”

“ใช่! ฉันต้องหวงพ่อ ฉันไม่ยอมให้พ่อแต่งงานใหม่เด็ดขาด”

“เป็นอะไรถึงคิดบ้าๆ แบบนี้” จามรียั้งง

“พ่อแต่งงานกับผู้หญิงอื่นก็คงจะไม่สนใจฉัน ฉันทนไม่ได้”

“ยายนี่หวังอีกแล้ว” จามรีไวย

“หวังสิ ฉันมีพ่อคนเดียวนี้ ไม่ให้หวังพ่อแล้วจะไปหวังใคร
หา ยายจาม” จิยาภรเถียงตาชุ่น

“ท่านอายุขนาดนั้นก็คงจะต้องการมีเพื่อน เธอเองก็โตแล้ว
เรียนก็จบแล้ว ท่านก็คิดว่าอีกไม่นานเธอก็ต้องแต่งงาน
แล้วท่านจะมีใครละยามแก่”

จิยาภรเบ้าปาก พลังพูดเคืองๆ “ฉันไม่ต้องการให้พ่อฉัน
ทำแบบนั้น ไม่มีแม่เลี้ยงที่ไหนจะถูกกับลูกเลี้ยง”

“อู๋ย... ยายนี่ตลก แล้วเธอจะคอยดูแลพ่อเธอได้หรือไง”
จามรีไวยวาย

คำพูดของจามรีทำให้จิยาภรอึ้งไป หากก็ยังมีสติ

“ฉันไม่ชอบหน้ายายผู้หญิงของพ่อ”

“พาลนะสิ” สุรีย์ว่าขึ้นบ้าง

“ฉันไม่ได้พาลนะ แต่จริงๆ”

“เห็นไหมยายสุ... ยัยแตงนะมันหวังแบบนี้ตั้งแต่ไหนแต่ไร
แล้ว สงสารพ่อมันจะแย่ หากอยู่จนแก่มันไม่ดูแล ทะลึ่งตาม

สามีไปอยู่เมืองนอกเมืองนา แล้วจะทำไมกันล่ะ” คำพูดของ
จามรีทำให้จิตภรรยาอ่อนปะหลับปะเหลือก

“ฉันไม่แต่งงานกับฝรั่งหรอก...”

“คนไทยก็มีเยอะแยะที่เขาอยากจะไปอยู่เมืองนอก”

จามรีไม่ยอมแพ้

“บ้านา!” จิตภรรยาว่าเพื่อนและก็เป็นไม่สนใจ หน้ายังบูด

“นี่ถามจริงๆ เถอะ ใจคอเธอจะให้พ่อเธอแห้งตายโดยที่ไม่มี
มีสิทธิ์ที่จะมีใครใหม่เลยหรือไงในชีวิตนี้นะ”

คำถามนั้นเหมือนกับเข็มที่ทิ่มลงไปที่หัวใจของจิตภรรยาจน
เธอรู้สึกเจ็บแปลบ

“ฉันก็อยากให้พ่อมีความสุข แต่หากพ่อสุข...แล้วฉันมี
ทุกข์ ฉันก็ไม่ยอม”

“ฟังยัยแตงมันพูด...เห็นแก่ตัวซะไม่มีละ...”

จิตภรรยานิ่งเงียบ

“คนเราต้องเปิดใจกว้างหน่อยสิยะ ขึ้นใจคับแคบจะ
ลำบาก”

“เธอว่าใคร” จิตภรรยาเงยหน้าถามจามรี

“อ้าว...ฉันพูดกับใครล่ะ”

“นี่...!”

“อย่ามาทำเป็นโกรธ ฉันพูดเรื่องจริงนะยะ ในเมื่อเธอทำไม่ถูกนี่...”

“ทำไมฉันจะทำไม่ถูก ฉันปกป้องชีวิตของตัวเอง ผิดด้วยหรือ...พ่อของฉัน...หากไปเป็นสามีคนอื่น พ่อก็ต้องลืมฉันซึ่งเป็นลูก”

“ฉันถึงว่าเธอหวังใจ พ่อกับลูกมันตัดกันไม่ได้ เธอต้องรู้”

“ทำเป็นรู้ พูดยังกับเคยมีลูก” จิยาภรพาลกับเพื่อน หากแต่เพื่อนกลับไม่โกรธ แล้วหัวเราะอย่างเห็นขันเสียด้วยซ้ำ

“ฉันไม่ต้องมีลูกก็รู้ ฉันเป็นครู ฉันรักเด็ก เธอก็ต้องรู้ว่าพ่อบางคนรักลูกขนาดไหน อย่างกับพ่อของเธอนั่นนะ ท่านรักเธอมาก รอจนเธอเรียนจบจากเมืองนอกกลับมา ถึงคิดจะมีแม่เลี้ยงให้เธอ น่าจะสนับสนุนท่านสิถึงจะถูก นี่อะไร...ดันทะเล้งไปวินกับท่าน” จามรีว่ากระแทกกลายๆ

“เธอไม่ต้องมาด่าฉัน”

“ฉันพูดจริงๆ ลองคิดดูสิ หากรอไปอีกหนอยพ่อเธอก็มีใครไม่ได้แล้ว...แก่เกินไป แล้วที่นี้คนที่จะมาช่วยดูแลพ่อของเธอก็ไม่มี...”

“แต่ฉันไม่ชอบหน้าผู้หญิงนั้น ไม่ต้องมาเก็ลี่ยกล่อมซะให้
ยาก”

“ดูตอบสิ พาลชัดๆ”

“นี่เธออย่ามาว่าฉันพาลนะ เธอลองมาเป็นฉันดูสิว่าจะรับ
ได้ไหม”

“รับได้สิ ในเมื่อตอนนี้เราควรจะให้พ่อมีความสุขได้แล้ว
นี่เธอกลับไปสร้างทุกข์ให้กับท่าน ฉันว่าเธอทำไม่ถูกจริงๆ นะ
แดง” จามรีสั่งสอนด้วยนิสัยเป็นครู และจิตยาภรก็ค่อนข้างไม่พูด
อะไร

“สั่งอาหารก่อนเถอะ มาถึงก็ใส่ยัยแดงซะใหญ่ เลยลืมไป
ว่าหิวจนตาหุหลายมาเมื่อครูนี่” สุริย์ตัดบท และก็หยิบเมนูมา
เรียกพนักงานมาสั่งอาหารของตัวเอง

“เธอสั่งสิยะ” จามรีเลื่อนเมนูให้เพื่อน

“เธอสั่งอะไรฉันก็กินอย่างนั้นละ คิดไม่ออกว่าจะกินอะไร
...” บอกเสียงคล้ายประชด แต่เปล่า...สมองของเธอกำลัง
สับสนจริงๆ เพราะคำพูดของเพื่อนสาวเข้ามากระทบกับเธอ
มากทีเดียว...

“เป็นเอามากขนาดนี้เชียรว” จามรียังไม่วายที่จะแฉะ

“ก็เพราะเธอนั่นละ ทำให้ฉันปวดประสาท สับสนไปหมด”

“ฉันเหรอ”

“ใช่ ก็เพราะเธอนั่นละ ฉันเลยงง ไม่รู้ว่าจะเอาอย่างไรดีกับเรื่องพ่อ...” คำพูดของจิตยาภรทำให้จามรีกับสุรีย์มองหน้ากัน

ตลอดเวลาที่คบกับเพื่อนสาวผู้นี้...จิตยาภรเป็นคนมีน้ำใจ หากแต่ค่อนข้างจะมั่นใจตัวเองสูง เชื่อมั่นในความคิดของตัวเองมาตลอด หากแต่วันนี้...ท่าทางของเพื่อนรักดูลังเล

“กินก่อนค่อยว่ากัน” สุรีย์บอกให้อีกฝ่ายสบายใจ

จามรีหันไปสั่งอาหารและเครื่องดื่ม พร้อมกับเผื่อเพื่อนด้วย “นี่...กินเสร็จแล้วขอซื้อของหน่ออยได้ไหม ยัยแดงจะเอาอะไรหรือเปล่า”

“คิดไม่ออก” จิตยาภรร้องและก็เหลือบตาขึ้นมองหน้าเพื่อนสาว

“เป็นเอามาก” จามรียังคงแขวะต่อ

“เธอไม่ต้องมาทำท่าแบบนี้กับฉันหรอกนะยะ” จิตยาภรบอกกับจามรีพร้อมกับค้อน เลิกใส่ใจกับเพื่อนสาว

“เธอโกรธฉันเหรอ”

“ทำไมฉันจะต้องโกรธเธอ”

“ไม่รู้สิ ท่าทางของเธอบอกอย่างนั้น ที่ฉันพูดนี่นะก็เพราะห่วงเธอกลัวจะมีปัญหา กับพ่อ ทะเลาะกันแล้วมีความสุขหรือ... ก็เปล่า ซีเรียสไปด้วยกัน ขนาดตัวเธอเองยังแบบนี้ แล้วพ่อเธอละ...แต่ง ไม่ยิ่งกว่าหรือ”

“เธอก็...แต่งยิ่งคิดมากก็ยิ่งพูดให้มีปัญหา”

“ก็มันจริงนี่ สุก็...”

“จะจริงหรือไม่จริงก็ลืมๆ ชะบ้างเถอะ”

“ที่จริงจามก็พูดถูกเหมือนกัน”

“เห็นไหม...ยัยแต่งมันมีสมองคิดบ้างแล้ว” จามรีร้องเสียงดัง

“วู้ย จามนี่...พูดน่าเกลียด” สุรียร์้องค้อนเพื่อนชะหลายวง

“อ้าว...ฉันพูดผิดตรงไหนล่ะ ก็หรือไม่จริง”

“เธอก็อวแรงเกินไป” สุรียร์ซึ่งเป็นคนเกรงใจเพื่อน ทำท่าไม่ค่อยสบายใจ กลัวเพื่อนจะผิดใจกัน หากแต่เธอกลับคิดผิด

“ก็อาจจะจริงของจาม ฉันอาจจะเครียดมากเกินไป...กับเรื่องของพ่อ ก็จริงๆ แล้วฉันเองก็ไม่ต้องการจะทะเลาะกับพ่อ สงสารท่าน แต่...” คำพูดถูกกลืนหายลงไปในลำคอ

“อะไรที่เราคิดว่าพ่อเธอจะมีความสุขได้ ก็ปล่อยๆ ท่านบ้างเถอะ” สุรีย์พึมพำ

“ปล่อย!”

“ใช่ ปล่อยไปเลย อีกไม่นานเธอก็ต้องแต่งงาน จริงไหม”

“บ้าจริง จามนี่ ยัยแต่งไม่เคยบอกว่าจะแต่งงานกับใครสักหน่อย”

“ก็ตอนนี้ยังไม่มี เดี่ยวก็ต้องมี คนสวยๆ นะหาแฟนไม่ยากหรอก”

“บ๊อง!” เสียงดังมาจากปากของจิตยาภร

“กินๆ เข้า เดี่ยวจะออกไปซื้อของกัน”

ทุกคนอิ่มจากอาหารก็จ่ายเงินและลุกขึ้นเดินออกมาจากร้านอาหารแห่งนั้น แต่แล้วร่างของจิตยาภรก็ผวาไปข้างหน้าเมื่อใครบางคนเดินชนเธอ และไปกระทกเข้ากับร่างของชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเขารั้งเธอเอาไว้ได้ทันก่อนที่ล้มหน้าคว่ำ

“อ๊็บ!”

“อ๊วย คุณเดินประสาอะไรยะ ฉันทเจ็บนะ” เสียงหญิงสาวคู่อกรณิดังขึ้น ทำให้เพื่อนสาวทั้งสองของจิตยาภรยึดตัวขึ้นเช่นเดียวกับจิตยาภรที่เบี่ยงตัวเล็กน้อยเพื่อออกจากมือแข็งแรง

ของชายหนุ่มที่จับยึดเธอไว้

“ขอบคุณ!” เธอบอกเสียงแข็งเล็กน้อย รู้สึกอายกับการถูกจับยึด เขาค่อยๆ คลายมือออก แววตาที่จ้องหน้าดูอ่อนโยน แต่ก็เปลี่ยนเป็นสงบนิ่ง

“ฉันขอโทษ...ไม่ได้เจตนาจะเดินชนคุณ”

“ผมทราบ...!” เขาบอกเบาๆ แต่เมื่อเหลือบไปเห็นหญิงสาวอีกคนที่ยืนหน้าบึงตึงก้มหน้าก้มตาสำรวจตัวเองอยู่ไม่ห่างประตูร้านอาหารนัก รามรีบดึงแขนของพีรเดชเข้ามาบังร่างของตัวเองไว้ทันที

ในช่วงจังหวะนั้นเอง สายตาของจิตยาภรก็เหลือบตามองประสานกับรามอย่างจิง ความร้อนแผ่ผ่านไปทั้งตัว แววตาขัดเคืองและสับสน แต่สำหรับเขากลับดูขบขัน จึงทำให้ผิวหน้าของเธอระเรื่อขึ้นด้วยความโกรธและอับอาย ลำคอระหงเข็ดขึ้น แต่เสียงที่ดังมาจากผู้หญิงที่เดินชนเธอสิกลับทำให้หูร้อนวูบขึ้นมาทันที

“เดินไม่รู้จักดูตาม้าตาเรือ จะรีบไปเยี่ยมใครที่โรงพยาบาลหรืออะ”

“คุณพูดจาไม่ดีเลย คุณชนเพื่อนฉันจนกระเด็นไปกระแทก

คนอื่น แล้วยังมีหน้ามาบอกว่าเพื่อนฉันชน”

“นี่ ออย่างมากกล่าวหาว่าฉันชนนะยะ” หญิงสาวสะบัดหน้า
มามองตาลูกวาว

“ทุกคนก็เห็น” จามรีเน้นเสียงตาวาววับ

“ฉันว่าเธอแกล้งมากกว่า อยากกระโจนเข้าไปให้ผู้ชาย
กอดอยู่แล้ว จริงมั๊ย” เสียงถามนั่นเยาะหยัน ชายสามคนหาย
ตัวไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ แต่นั่นก็ไม่ทำให้ อินทอร นึกอยากใส่ใจ

“หยุดนะยายอิน” เสียงของผู้หญิงที่มาด้วยดูเบาๆ พร้อม
ก้มมองตาขุ่น

“อินผิดอีกละสิคะ”

“ก็ผิดนะสิ ชนแม่หนูนั่นแล้วยังไม่ขอโทษ แถมยังไป
กล่าวหา ไม่ละอายบ้างหรือ แม่ไม่อยากเชื่อเลยว่าอินจะกล้า
พูดแบบนี้”

“ทำไมคะ หรือไม่จริง แค่กระแทกนิดเดียวทำผวา
เพราะเห็นผู้ชายสามคนเข้ามาใกล้ เลยแกล้งเซเพื่อให้เขากอด
เซอะ นึกว่าฉันโง่นักสิ...” ตอนท้ายหันมาจ้องหน้าจิตยาภร
ที่ตอนนี้ดวงตาคู้งามเปลี่ยนเป็นดวงตาของอสรพิษที่พร้อมจะ
ฉกกัดเมื่อถูกทำร้าย...!

บทที่ 4

“ที่จริงฉันไม่อยากจะมีเรื่อง คิดว่าการชนกันเป็นเรื่องไม่ได้เจตนา ฉันถูกชนจนกระเด็น แต่คุณกลับมากล่าวหาฉันแบบนี้”

จิตยากรโต้อย่างเคืองๆ รู้สึกร้อนไปทั่วผิวงหน้า เช่นเดียวกับเพื่อนสาวทั้งสองที่ยืดร่างขึ้นพร้อมๆ กัน จะทนได้ยังไงในเมื่อพวกเธอไม่ผิด ผู้หญิงตรงหน้า แกว่งตาเอาเรื่องต่างหากที่เป็นคนเดินชนกลับโยนความผิด แถมกล่าวหาว่าเพื่อนสาวอยากจะกอดผู้ชาย เจ็บนะกับคำชนิดนี้ จามรีบอกกับตัวเอง เธอก็ไม่ชอบกับคำพูดโกหกของอีกฝ่าย...

“นี่เธอ...ฉันตัวแค่นี้จะชนเธอจนเซไปได้แบบนี้เชียวนะหรือ”

“ลูกอิน...เหลวไหลจริงๆ” เสียงของมารดาคุ่ออีกครั้ง

“คุณแม่ก็แบบนี้ทุกที อินไม่เคยทำอะไรถูกใจคุณแม่สักเรื่อง ผิดไปหมด...”

“ขอโทษเขาซะ อินผิด...แม่เห็น”

ลำคอของลูกสาวแข็งขึ้นมาทันที

“แม่บอกกับอินให้ขอโทษไป” น้ำเสียงของมารดาเด็ดขาด หากแม่ลูกสาวก็ยังคอแข็งนิ่งเงียบ ทำให้มารดามีสีหน้าเข้มจัด

“แม่เสียใจจริงๆ ที่มีลูกสาวดีอรัน ไม่สมกับการเกิดมาในตระกูลที่มีชื่อเสียง”

“คุณแม่อย่าพูดแบบนี้นะคะ อินรับไม่ได้ แล้วใครล่ะคะทำให้อินเป็นแบบนี้ หากไม่ใช่คุณแม่ คุณแม่ดูอย่างเดียวไม่เคยเห็นอินในสายตา”

“เอาละ...เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่อินจะมาเถียงแม่ ขอโทษซะก่อน”

“ไม่ค่ะ” คำนั้นทำทนาย และทั้งสามสาวก็เห็นปากของหญิงท่าทางผู้ดีสิ้นระริก นัยน์ตาผิดหวังยิ่งนัก เธอเบือนหน้ามาทางหญิงสาวทั้งสาม “ต้องขอโทษแทนลูกด้วยนะจ๊ะที่ชนแล้วยังพูดจาไม่น่าฟังใส่หน้าแบบนี้”

จิตภรรยาสบตากับหญิงผิวขาว แต่นัยน์ตาเศร้าหมองแล้วก็ชะงัก

อา...นัยน์ตาของผู้หญิงผู้นี้ทำไมถึงเศร้าหนักหนา ทั้งที่ใบหน้ายังคงความงดงาม

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“ขอบใจมาก...ที่หนูไม่ถือสาลูกของน้ำ”

“คนเราความคิดต่างกันได้จริงๆ นะคะ เลือดเดียวกันยังมีความคิดที่แตกแยกกันได้ ฉันไม่ถือสาแล้วค่ะ” คำพูดของจิตยาภรทำให้ร่างของอินทอรสะบัดหน้ามาจ้องตาอย่างเอาเรื่อง

“แกดำฉันหรือ”

“ลูกอิน...!”

“ก็คุณแม่สิคะ ปล่อยให้ใครก็ไม่รู้มาด่าลูกสาวของคุณแม่แบบนี้...อินทนไม่ได้นี่” หญิงสาวกรีดเสียงแหลมทำให้จิตยาภรสงสารหญิงตรงหน้า เห็นแววตาของเธอผู้นี้ผิดหวังแล้วก็เห็นใจ หัวอกของหญิงตรงหน้าคงแทบจะระเบิดเป็นเสียงๆ เลยทีเดียวที่ถูกลูกพูดใส่หน้าแบบนี้

“ฉันไม่ถือสาคนแบบนี้หรอกค่ะ คุณน้ำไม่ต้องห่วง”

“แก...เห็นมั๊ยคะ คุณแม่...มันด่าอิน”

หญิงสาวชี้หน้าของจิตยาภร และก็ทำให้ ศศิ เมีนหน้าไปซ่อนอะไรบางอย่างในดวงตาที่พรั่มวขึ้นมาทันที เธออยากจะทำอะไรสักอย่างกับท่าทางและกิริยาของลูกสาว ทำไมหนอตลอดเวลาเธอก็พยายามที่จะบ่อนแต่สิ่งดีๆ ให้ลูกกลับไปแต่ลูกกลับไม่เอา แล้วไปรับนิสัยร้อนแรงร้ายกาจแบบนี้

มาจากใครกันเล่า

“นี่...คุณจะเป็นใครก็แล้วแต่ เห็นแบบนี้แล้วอยากจะคุย
ด้วยว่า...การที่คุณทำตัวแบบนี้ละ แม่ของคุณท่านเสียใจมาก
และคุณเองก็เป็นคนที่ทำให้แม่ของคุณเองอับอายขายหน้า”

“หุบปาก...แกเป็นอะไรกับฉันถึงต้องมาสั่งสอนฉัน”

เสียงนั้นไม่ดังนัก เพราะอยู่มุมประตูของร้านอาหาร
ด้านนอก

“ก็ไม่ได้เป็นอะไร...แต่เสียใจแทนแม่ของคุณไง...” จิยาภร
เน้นเสียง ตาวาววับจ้องหน้า “เป็นลูกที่ดีเขาจะไม่ทำให้พ่อแม่
เสียใจหรอก...”

“เลือกไม่เข้าเรื่อง”

“ลูกอิน!” มารดาอุทานตกใจ

“ท่าทางเป็นผู้ดี...แต่ทำไมถึงได้ปากคอจัดจ้านแบบนี้”

“แกไม่ต้องมาสะเออะสั่งสอนหรือสงสารคนอื่นหรอกนะ
ฉันเป็นผู้ดีแน่ แกรู้ไหมว่า...ฉันเป็นใคร ฉันนะหลานสาวของ
คุณหญิงพวงทิพย์ นฤเบศ รู้เอาไว้ซะด้วย” อินทุอรสะบัดเสียง
ใส่หน้า

“โอ...เป็นถึงหลานสาวคุณหญิง แล้วทำไมปากกล้าได้ขนาดนี้ นิสัยก็น่ากลัวน่ากลัว” หนนี้จามรีแทรกบ้าง และทำให้ใบหน้าของอินทอรัสะบัดพรีตมาสบตาด้วย...ยิ้มเยาะ

“พวกแกชั้นสูงมาจากไหนล่ะ ฉันทึ่งจะต้องพุดจาแบบผู้ดีด้วยนะ”

ศศิเห็นเรื่องราวจะไปกันใหญ่ จึงเอ่ยขัดขึ้นว่า “น้ำขอโทษอีกครั้งนะจ๊ะ...”

ทั้งสามยิ้ม สบตากับศศิ และก็ขอตัวจากไป

“เฮอะ!” ทำตัวเป็นผู้วิเศษ น่าสมเพชทั้งนั้น” ทันทีที่คำพูดนั้นหลุดออกจากริมฝีปากของอินทอรัส ศศิหมุนตัวกลับทันที

“อ้าว...คุณแม่ จะไปไหนคะ ก็ไหนว่าจะทานข้าวไง”

“แม่ไม่หิวแล้ว เราจะกลับบ้านเลย”

“อู๊ย...ไม่เอา นะคะ คุณแม่สัญญา กับอินเอาไว้ว่า จะซื้อของให้อิน”

“วันนี้แม่ไม่มีอารมณ์พอจะซื้ออะไรให้อินได้แล้ว อินทำให้แม่เสียใจมาก”

“โอ คุณแม่คะ” ร้องเสียงออกอ้อน “ทำไมต้องซีเรียสกับเรื่องไม่เป็นเรื่องด้วย”

“อ้อ...นี่นะ อีนยังบอกกับแม่ว่าเรื่องไม่เป็นเรื่อง ใ๊ย...แม่ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้”

ศศิเดินกลับมายังรถ คนรถรีบเปิดประตูให้สตรีต่างวัยทั้งสองขึ้นไปนั่ง และปิดอย่างเบามือก่อนจะอ้อมมาขึ้นทางที่นั่งคนขับ

“ไปไหนครับ”

“กลับบ้าน!”

คำนั้นเด็ดเดี่ยว และอินทอรก็เพิ่งเห็นฤทธิ์เดชของมารดาว่าเป็นคนจริงจังขนาดไหน

แม่ของเธอไม่ใช่คนพูดมาก หากแต่จะใช้สายตาดูเธอตลอด ปกติเธอเองก็จะไม่เข้าหาแม่ แต่เข้าหาพ่อ...ทำนองตามใจเธอทุกเรื่อง ไม่เคยขัดใจ แต่กับผู้เป็นมารดาเธอไม่เคยได้รับการตามใจเลยสักนิด

“หากต่อไป...อินทำตัวเหลวไหลแบบนี้อีก แม่จะร้ายกับอิน”

“คุณแม่จะร้าย แล้วตอนนี้คุณแม่ไม่ได้ร้ายกับอินหรือไง”
ถามเสียงขัดใจ นัยน์ตาที่จ้องหน้ามารดาบอกถึงความน้อยใจยิ่งนัก

“แม่ไม่อยากจะเชื่อว่าอินเป็นลูกของแม่ เป็นหลานของคุณยาย...ทำไมถึงดูอื่นเหลวไหลแบบนี้...”

“คุณแม่คะ” ลูกสาวร้องเมื่อเห็นหน้าของมารดาที่เรียสขนาดนั้น ดวงตาแข็งกร้าวจ้องหน้าจนเธอต้องหลบตา

“ให้ตายสิ...เพราะพ่อของอินใช่ไหมที่สอนอะไรอินผิดๆ”

ลูกสาวนิ่งงัน เหลือบตามองหน้าของมารดาอีกครั้ง ก่อนจะมำเสียงเหมือนอยู่ในลำคอ

“คุณพ่อไม่ได้สอนอะไรผิดๆ สักหน่อย”

“หากคุณพ่อของอินสอนอินถูกต้อง...จะไม่เป็นแบบนี้” เสียงนั้นเย็นชา ท่าทางที่ร้อนแรงเมื่อครู่ค่อยๆ จางลง กลายเป็นผู้หญิงที่สง่างามและน่าเกรงขาม อินทุอรอึ้งไป...มารดาสงบเงียบ ไม่พูดหรือเอ่ยอะไรอีก และเธอก็ฉลาดพอที่จะไม่เหย้ายั่วอารมณ์ของมารดา นั่งนิ่งเงียบกันมาตลอดทางจนถึงบ้าน อินทุอรลงไปก่อน...และเดินตัดไปยังตึกใหญ่ แทนที่จะเข้าตึกของตัวเอง ศศิไม่สนใจ...

อินทุอรเดินไปยังตึกของผู้เป็นยาย พร้อมกับใบหน้าที่คมจนทำให้คุณหญิงพวงทิพย์ซึ่งนั่งอยู่ที่ริมระเบียงมองเห็นมารดาของหลานสาวต้องย่นคิ้วเข้าหากัน

“เป็นอะไรไปล่ะลูก”

“คุณยายขา” อินทอรอดอออกเซาะผู้เป็นยาย และก็ทำท่าเหมือนจะร้องไห้

“เป็นอะไรไป ไหนบอกกับยายซิ” ถ้ามองอย่างแปลกใจที่เห็นท่าทางของหลานสาวเง่างอด... ท่านรู้นิสัยของหลานรักดี แต่ก็แก้ไม่ได้ เพราะเป็นหลานสาวคนเดียวที่ถูกตามอกตามใจจนเหลือ ทุกคนมองความจัดจ้านวุ่นวายของอินทอรเป็นเรื่องปกติ

“คุณแม่สิคะ ดูนิน เห็นคนอื่นดีกว่าอิน”

“ทำไมไปว่าแม่เขาอย่างนั้น” ถ้ามองเสียงสงสัย... ปกตินิสัยของลูกสาวท่านก็รู้ดี แม้จะดุและเข้มงวด แต่ก็รักลูกมาก ไม่ยอมครั้งแรก แต่ต่อมาก็ยอมลูก... “ไหนเล่าให้ยายฟังซิ”

อินทอรจึงเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้กับผู้เป็นยายได้รับรู้ และก็เสริมแต่งให้ดูตื่นเต้นมากกว่าเดิม สรุปลเสียงแหลมเล็กกว่า

“แค่นี้ละ คุณแม่ไม่ยอมพาไปซื้อของและทานข้าวอินเลยอด”

“โอ หิวละสิ... เดี่ยวยายให้ลำยองมันหาอะไรมาให้กินนะลูก”

“ไม่ละคะ” บอกและก็ลุกขึ้น...

“จะไปไหนล่ะ...อีน” ผู้เป็นยายถามอย่างแปลกใจ

“โทร.หาเพื่อนคะ ออกไปทานข้าวกับเพื่อนดีกว่า”

ท่านไม่อยากจะขัดใจหลานสาว จึงเดินผละไปจากระเบียงเข้าไปด้านใน ดวงใจเดินสวนและก้มองหน้ามารดาหนึ่ง

“เป็นอะไรคะ คุณแม่”

“เปล่า!”

“หน้าของคุณแม่ไม่ค่อยดีเลย มีอะไรทำไมไม่บอกดวงละคะ”

“นี่แม่ดวง...ฉันเองก็ไม่อยากจะให้เธอมาวุ่นวายไปด้วย เพราะเห็นเธอไม่ค่อยชอบ”

“คุณ แม่กล่าวหาดวงอีกแล้ว...” เน้นเสียงบอกยิ้มๆ “เรื่องอะไรละคะ” ถามต่ออีก เพราะอดที่จะอยากรู้เรื่องราวของน้องสาวไม่ได้ รู้ว่าหลานสาวแะมา และก็ต้องมีเรื่องมาฟ้องมารดาทุกครั้ง

“แม่ลูกเขาทะเลาะกันก็แค่นั้น ไม่มีอะไร”

“เฮ้อ...ก็ไม่ว่าแม่เขาเลี้ยงลูกของเขายังไง จุ้นจ้านซะไม่มีละ” ดวงใจไวยเล็กน้อย

“นี่เธอก็เกินไป ไปว่าหลานแบบนี้ได้ยังไง ก็ทุกคนเห็นว่ามีแม่อินคนเดียว ก็เลยตามใจ เด็กมันคิดว่าเรามีมันคนเดียว จึงไม่สนใจคนอื่น”

“ก็เพราะแบบนี้ละ ดวงถึงว่า...ไม่รู้เลยยังไง ยายอินนะ ทำตัวเป็นเด็กก้าวร้าว”

“เธอก็ว่าไป” เสียงของคุณหญิงมารดาทำให้ดวงใจนิ่ง

“หากมีเรื่องแค่นี้ก็ช่างเถอะ แต่ดวงน่าจะรู้ว่ามีเรื่องมากกว่านี้แน่ ในตึกของแม่ลูกสาวคนโปรดของคุณแม่”

“เธออย่ามาพูดจาแขวะกันหน่อยได้ไหม...”

“เปล่า นะคะ คุณแม่ ไม่ได้แขวะ พูดจริงๆ เลยละ หรือคุณแม่จะเถียงว่าแม่ไม่ใช่ลูกสาวคนโปรด”

“ลูกของฉัน ฉันก็รักเหมือนๆ กัน”

“ไม่จริงหรอกค่ะ” ดวงใจย่นเสียงสูง แกววตาที่มองหน้ามารดานั้นบอกถึงความคับแค้นใจ ทุกวันนี้เธอไม่เคยได้พบกับความสุขเลย กับชีวิตที่ต้องจมปลักอยู่กับตึกใหญ่โต... หากไม่ใช่เพราะมารดา เธอก็จะไม่เศร้าซึมเหมือนกับคนทนอยู่ในโลกนี้ไปวันๆ หัวใจก็รุ่มร้อนเหมือนกับคนริษยา

“ฉันจะไปพักผ่อน” คุณหญิงเมินหน้าและเดินจากไป
ทิ้งให้ดวงใจยกมือขึ้นเสยผมที่ตกลงมาปรกหน้า ถอยหลังไป
ทรุดนั่ง

ขอบตาร้อน...ไม่อยากจะคิดอะไรอีกแล้ว ทุกอย่างมันเป็น
เรื่องที่ผ่านมา มันเป็นอดีตที่ไม่มีวันหวนคืน...

“ราม” พีรเดชเอียงหน้ามาเรียกเพื่อนที่อาบน้ำเรียบร้อย
ก็ออกมานั่งอยู่ที่ห้องโถง

“หือ...!”

“นายคิดว่าคุณอินเธอจะเห็นนายไหมวะ”

ไหล่ของรามไหวเล็กน้อย “ไม่รู้เหมือนกัน”

“ถ้านายไม่ดึงตัวฉันมาบังไว้ สงสัยเธอต้องเห็นแน่นอน...”

“นั่นสิ ฉันยังเสียวไม่หายเลย นายรู้ไหม”

“หากเห็นก็ต้องเปิดตัว” วุฒิซึ่งยังไม่กลับห้องพักเอ่ยขึ้น

“แต่ฉันยังไม่อยากจะเปิดตัว แปลกจังนะ...ทำไมคุณอิน
เธอมีนิสัยแบบนี้ไม่รู้” รามบ่นงึมงำ

“เธออาจจะอยากให้คุณอะไรนั่นเป็นคนผิวดำสิ”

“ฉันว่ามันไม่ถูกนะ...ไอ้เดช เธอชนจนผู้หญิงคนนั้นเซ

มาหาฉัน แต่ฉันบอกว่าอีกฝ่ายผิด ฟ้าไม่ได้นี่”

“นายจะต้องเอาเรื่องไร้สาระนั้นมาพูดทำไม”

“นายว่านี่เป็นเรื่องไร้สาระหรือ”

“แล้วนายคิดว่าเรื่องแบบนั้นจะเป็นจริงจังได้ยังไงกันวะ คิดมากน่า” ฟิรเดซพูดเสียงหัวเราะ

“แบบนี้ละเขาเรียกว่า เกร็ดชีวิตที่เราจะศึกษาคนให้รู้มากขึ้น” สุ่มเสียงของรามบอกให้เพื่อนทั้งสองรู้ว่า เขากำลังกลัวนิสัยของอินทุอร ผู้หญิงที่ก่อนเดินทางไปเมืองนอกเขาคงอยู่กับเธอ

“แต่คนที่เซมาชนนายคนนี้นะ สวยดีนะ” วุฒิพิมพ์ทำตามความรู้สึกที่จริงจัง ฟิรเดซเบือนหน้าไปทางวุฒิ ยิ้มพร้อมกับยักคิ้ว

“ตาหนูไวไม่ใช่เล่นนะ...นายวุฒิ” ฟิรเดซแก้งิ้ว และก็ทำให้อุฒิน้ำเข้ามขึ้น

“ฉันแค่พูดไปตามที่คิด ไม่ได้คิดอะไรกับเธอ” พูดไปและแก้งมองไปทิศทางอื่นที่ไม่มีสายตาของฟิรเดซจ้อง

ฟิรเดซหัวเราะหึๆ พลังแซวเพื่อน “ดูมันสิวะ...ราม คิดมาก หน้าแดงไปแล้ว ฉันพูดแค่นี้”

รามหัวเราะ หากแต่ส่วนลึกของหัวใจแล้ว กำลังนึกถึงเธอ
ผู้นั้นเหมือนกัน สายตาของเธอดูดุพิกล...

“นายคิดก็ไม่มีใครเชื่อว่าอะไรนี่หว่า... วุฒิ แต่มันเป็น
ปัญหาตรงที่ว่าเราจะพบเจอเธอได้ที่ไหนอีก เพราะแผนกันอ่าว
แบบนี้แหละ”

“น่าเสียดาย...” วุฒิสบตากับเพื่อนและก๊อปปี้มองแก้ว
เครื่องดื่มที่วางอยู่บนโต๊ะตรงหน้า หยิบขึ้นมาจิบช้าๆ นัยน์ตา
สลับกับพีรเดชนิ่ง

“ทำตาเคลิ้มฝันเชียว เห็นไหมไอ้ราม” พีรเดชหันไปขอ
ความเห็นจากเพื่อนที่นั่งหน้าเขินอยู่ไม่ห่าง

“นายนี่มันบ้าซะไม่มีเลย ไอ้เดช แค่นี้บอกว่ายว...
นายก็คิดไกลไปถึงดวงดาวเลยนิ” วุฒิบ่นพลาจตวัดตาดูๆ
ใส่ ทำให้พีรเดชหัวเราะชอบใจ

“ฉันมองไม่ผิด... นายวุฒิ แต่ก็ช่างเถอะ พูดไปทำไมอีก
การที่จะได้พบเจอเธอก็คงจะไม่มีโอกาส เสียใจด้วยที่ช่วย
ไม่ได้” พีรเดชยั่ว และก็นหันมาจ้องหน้าของวุฒิ ยิ้มเล็กน้อย
เพื่อนหนุ่มเงิบขมขื่นมาตลอด ไม่เคยเอ่ยปากชมหญิงใดว่ายว

หากแต่วันนี้...เกิดอาเพศแน่ วุฒิเอ่ยชมหญิงที่เซเข้ามาให้
รามเพื่อนเกลอได้สัมผัสผิวและความอ่อนนุ่มเนียนละเอียดของ
เนื้อสาวอย่างไม่ได้ตั้งใจ เมื่อคิดก็ทำให้ประกายตาของพีรเดช
พรารวะยับ ยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นที่มุมปาก

“นายคิดอะไรหรือเปล่าวะ...ราม ตอนได้สัมผัสเนื้อตัวของ
เธอ”